

Natália Skladanā

Totálny úlet

Ilustrácie
Brian Terrero

COLD
BOO ~~BOO~~

Totálny úlet

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Natália Skladaná
Totálny úlet – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Totálny úlet

Natália Skladanā
Totālnyy ūlet

Ilustrācie
Brian Terrero

OBSAH

<i>Záchod</i>	9
<i>Škrečok</i>	19
<i>Rebelka</i>	37
<i>„... a na chrbte mám jetpack... ”</i>	47
<i>Temné chodby</i>	61
<i>Laiky</i>	79
<i>OMG! („Oblíž Mi Gule!“)</i>	91
<i>Deadpool</i>	123
<i>WTF? („Where’s the food?“)</i>	137
<i>Totálny úlet</i>	153
<i>Karma</i>	171
<i>Bicykel</i>	189
<i>Flákarina</i>	197

Záchod

Stála som uprostred obývačky a oči mi blikali ako smerovky. Bože, neverím. Mám nový mobil! Môj výraz čerstvo vykastrovaného capa sa miešal s úžasom a prekvapením.

„Čím som si to zaslúžila?“ vzdychla som, načahujúc ruky pred seba ako upír, keď sa mu pred očami zaleskne kvapka krvi.

„Ved' si moja. Nemôžem ti spraviť radosť?“ zaškeril sa oco a ruku s mobilom zdvihol, tak aby som naň nedočiahla.

„Ocoooo! Nerooob! Ved' dostanem infarkt!“ protestovala som ako decko.

„Dobre, Simonka, tu ho máš, ale opováž sa ho rozbiť! Nový nedostaneš,“ vyhrážal sa prísne.

A bolo to tu. Ten úžasný okamih. Cítila som sa ako Obama, keď zistil, že sa stal prezidentom. Pomaličky sa ku mne blížila ocova ruka s mojím novým mobilom.

Novučičky Apple iPhone 5S. Nadýchla som sa, vydýchla som.

Celý život som sa pripravovala na tento moment. Všetky tie okamihy bolesti, keď som si už-už myslela, že to vzdám, sa v tejto chvíli vytratili a nechali mi v hlave priestor na radosť z môjho nového zverenia. Moja láska, môj život, môj iPhone... Kto by bol povedal, že niekedy budem mať takúto radosť z ovocia?

Škatuľka sa dotkla mojej dlane a po chrbte sa mi rozbehli zimomriavky. Jediný jemnulinký dotyk môjho miláčika mi v srdci spôsobil výbuch jadrovej bomby, ktorý vyhladil všetku negativitu a radosť, ktorú som cítila, spravil rádioaktívnou. Jej následky budú sprevádzať moje potomstvo naveky.

„Oco, si najlepší na svete!“ vykrikla som a so slzami v očiach som sa mu hodila okolo krku.

„Vážne?“ zaškeril sa, „to si netvrdila, keď som ťa naposledy nechcel pustiť na HipHop Žije.“

„To je už minulosť.“ Teraz mám iPhone a môj život sa navždy zmení.

Na druhý deň v škole sa okolo mňa pred vyučkom zhĺkla celá trieda.

„Simona má iPhone!“ zakričal Samo.

Všade, kde som svoje Jablčko vytiahla, som pútala pozornosť. S každým som si robila selfie, v kuse som sa tvárila, že som na Facebooku, aj keď Wi-Fi nebolo v dosahu, a telefonovala som pri každej príležitosti.

„Kto nám vypočíta príklad na kalkulačke?“ opýtala sa matikárka.

„Ja!“ vyhlýkla som nadšene, pričom sa na mňa, svetoznámu „milovníčku“ matematiky, šokovane pozrela

celá trieda. Matikárke padla sánka a spolu s veľkým pravítkom dopadla kdesi na podlahu.

„Mám nový mobil!“ odôvodnila som namyslene a rá-tala som ako šibnutá nevediac, čo znamená značka cotg v príklade. S tušením, že to asi bude cottage cheese, som to vynechala.

Príklad bol riadne dlhý. Jednoduché kroky, ale bolo ich veľa. Po dvadsiatich troch minútach usilovného rá-tania učiteľka zistila, že tu čosi nesedí.

Až Jakub, ktorý pracoval samostatne, lebo sa mu na nás nechcelo čakať, jej povedal, že ktosi zle vypočítal kotangens uhla 60° . Najprimitívnejší krok hneď na začiatku, takže bolo treba celý príklad opravovať.

Radšej som sa posadila na stoličke trochu nižšie, aby ma nebolo vidieť. „Zabudla som, no čo!?“ bránila som sa.

Doma som si púšťala pesničky na svojej novej hra-čičke, nadšená z toho, aký má kvalitný zvuk. Rozplý-vala som sa nad dokonalosťou 8 Mpx foťáka a 1,2 Mpx prednej kamery, ktorá bola nadmerne vyťažená neus-tálym snímaním mojej krásnej tváričky. Čudujem sa, že nepraskol displej.

Keby si niekto otvoril moju galériu, našiel by: Simo-nu s vyplazeným jazykom, nahnevanú Simonu, Simonu predvádzajúcu duckface, Simonu s podprsenkou, Si-monu bez podprsenky, Simonu... Počkať, Bože, čo to je? Simonin zadok? Dokonca aj OneFingerChallenge! To by sa bolo na čo pozerieť.

Najmä keď sa človek pomýli, nechtiac takúto fotku označí pri posielaní poznámok spolužiakom a hodí to

do spoločného triedneho chatu. Potom sa ťažko vysvetľuje, že na písomke nebudú kozy. Hlavné je, že ich na rozdiel od poznámok majú všetci nakreslené v zošite.

Keď som sa presúvala po dome, robiac si na každom polkroku fotku, zistila som, že mi hrozne treba cikať. Predtým som ale zastala pred veľkým zrkadlom na chodbe. Vždy som vedela, že mám neskutočne dobrý swag. Legíny a voľná mikina po bratovi, ktorá mi siahala až po kolená, boli typickou ukážkou môjho domáceho outfitu.

Keďže môj mechúr už riadne protestoval, rozhodla som sa neriskovať Balaton na chodbe a šla som už konečne na véčko. Nezabudla som si tam, samozrejme, spraviť selfie, ktorú som okamžite hodila na messenger do chatu Alkoholičky.

Spláchla som a pomaličky som sa chystala odísť, keď som zrazu začula čudný zvuk. Bolo to čľupnutie.

Normálne čľupnutie do vody. Lenže ten deň ma naučil, že jedno obyčajné čľupnutie môže znamenať príšernú tragédiu.

Zavrela som oči a s trpkou pachuťou v ústach som si hmatala po vreckách. Najprv po jednom, potom po druhom... a potom som pozrela do záchoda.

„No doriti!“ zrúkla som ako starý hroch a sledovala som svoj iPhone, ktorý sa práve rozhodol vykúpať v sračkách. Vlastne, spláchla som, ale je to záchod, preboha!

Desať minút som tam stála a len tak pozerala.

Desať minút som sa presviedčala, že to nie je pravda.

Desať minút som to spracovávala vo svojej strapa-tej hlavičke, ktorá odmietala pochopiť krutú realitu.

„Ved' toto sa predsa skutočným ľuďom nestáva!“ fňukala som presvedčená, že je to scéna z filmu.

Po tých desiatich minútach som sa rozhodla, že začnem akciu Záchod. Z kuchyne som zobrala ocove kliešte na grilovanie s vyrytým venovaním od aké-hosi šéfkuchára a vrátila som sa, aby som svoj Apple z toho hnoja vybrala.

Pre istotu som si zobrala žlté gumené rukavice kúpené v Jednote, ktoré mi odstávali a moje prsty sa v nich topili viac, ako ten mobil v záchodovej vode. Nechcela som sa ale ošpliechať, takže mi to bolo fuk.

Zobrala som kliešte, s ktorými donedávna oco vy-beral mäso z grilu, a s lútostivým pohľadom som ich ponorila do záchoda.

Prvýkrát sa mi mobil nepodarilo chytiť, no druhý pokus bol celkom úspešný. Už som ho mala zdvihnutý nad misou, ale zaváhala som, lebo som sa ho nechcela dotknúť. Ved' bol od cikaničiek! To sa mi stalo osud-ným. iPhone sa mi vyšmykol a spadol opäť, tentoraz tak hlboko, že som ho už nevidela.

Myslela som si, že budem plakať. Bála som sa, že ma oco zabije. Ved' v mise práve plávalo pár jeho sto-vák.

Musela som spraviť to, čo bolo nevyhnutné. S tvárou sfarbenou asi ako pokazený camembert som po-norila ruku do nášho WC. Pekne pomaly, pomaličky, až po lakeť.

„Uf, mám ho,“ povedala som si, víťazoslávne zvierajúc iPhone v dlani. Bolo načas vybrať ho von. Ru-kavice mi neboli nič platné, keďže mi do nich všetko natieklo. Išla som vytiahnuť ruku von, nech už to mám za sebou, keď som zrazu prišla na to, že to akosi nejde. Ono by to aj šlo, lenže môj laket sa rozhodol, že bude zavadzať.

„To si zo mňa akože strieľaš?“ kričala som ako psychopat na záchod. „Ja ťa starostlivo umývam a ty takto, hej?“ Mala som nervy. Strašné nervy.

Lomcovala mnou chuť rozbiť tú misu ako nindža, no namiesto toho som tam len zúfalo kľáčala s tvárou pri záchodovej doske. Nemohla som sa hýbať, nemohla som nikomu zavolať a ani sa oslobodiť.

Jediné, čo mi ostávalo, bolo počkať na mamu alebo oca, kým prídu domov. Dostať v takomto stave ešte aj facku sa mi vôbec nepozdávalo, lenže očividne som nemala na výber.

Za tú hodinu čakania bolo mojou jedinou zábavkou počítanie ružových delfínov na záchodovej doske. Bola som na mamu našťvaná, že sem dala takúto trapovinu, no teraz boli mojimi jedinými priateľmi. Presne tak, začínalo mi šibať.

„Ja mám ruku v zá... zá... záchode,“ smiala som sa z toho tak nahlas, až som sa zajakávala. Záchvaty smiechu nechceli prestať, tak som si zahryzla do trička, či to náhodou nepomôže.

Neviem, čo mi to napadlo, ale zrazu som sa zahľadelá na tekuté mydlo položené na neďalekom umý-

vadle. V hlave mi čosi zaískrilo a moja voľná ruka vyľetela jeho smerom.

O pár minút som v záchode narobila takú penu, až pretekala cez misu. Snažila som sa znížiť treciu silu, tak som si namazala zaseknutú ruku mydlom, lenže čo mi to pomohlo, keď bola vo vode? Tak som tam vyľiala celé mydlo, zatiaľ čo som ešte stále prekonávala záchvat smiechu.

Postavila som sa z kláku do čudného predklonu a začala som ťahať. „Tri, dva, jeden!“ odpočítavala som a potiahla. Nič. „Tri, dva, jeden!“ vyskúšala som opäť. Nič.

Až na štvrtýkrát sa to konečne podarilo a ruka povolila. Odhodilo ma dozadu a rozvalila som sa na podlahe, ale v ruke som mala mobil a, chvalabohu, aj ocove kliešte na mäso. Snád' si nič nevšímne, no určite si musím dať vytetovať, že už nikdy nebudem jesť mäso, ktoré upečie.

Moja logika nepustila a mokrý mobil som okamžite zapla. Ved' som musela zistiť, či funguje, no nie? Chudák v momente zoskratoval. Zrejme som mala počkať, kým vyschne, a všetko by bolo v pohode.

Doteraz som sa ocovi s tou nehodou nepriznala. Používam svoj starý smartfón, ale pred rodičmi vyberám z vrecka nefunkčný Apple a povalujem ho po stole, aby nikto na nič neprišiel.

Dá sa to obkecať, lebo s nimi nie som často. Keď sa pýtajú, prečo nejde, poviem, že je vybitý. Keby otec odhalil pravdu, vyhodil by ma z domu a, úprimne, život bezdomovca ma neláka.

Raz sa mu určite priznám, ale pre istotu až keď sa odsťahujem.

Doteraz nechápe, prečo som zrazu prestala mať rada jeho majstrovské kuracie krídelká z grilu.

Škrečok

Sedel som v poslednej lavici a zísal som pred seba. Hned' sa radšej priznám, že nie na tabuľu. Tam sa ako ojazdená Fordka premával náš starý vráskavý profesor ekonómie, ktorý ma v tom momente zaujímal asi ako žuvačka nalepená na boku semafora. Proste vidíte semafor, ale farebné svetlá vás oslepujú tak, že si tú úbohú žuvačku vôbec nevšimnete.

Takýmto svetlom pre mňa bola Markéta Rovicová, ale všetci ju volali Kejdy. Sedela dve lavice pred mnou a bola stelesnením ženskej dokonalosti. Aspoň v mojich očiach. Ale bolo jasné, že v tom nie som sám.

Je ťažké začať s jej opisom bez toho, aby som sa nečervenal ako čili paprička. Čudujem sa sám sebe, že sa na to dobrovoľne odhodlávam. Takže, vlasy mala úžasné... Prepáčte, boli čierne ako morská voda pri ropnej plošine, rovné ako neuvarené špagety a voňali, akoby boli čerstvo vyrobené vo Wonkovej továrni na čokoládu. Jej pohľad by odzbrojil aj afganského teroristu, a keď si dala okolo očí čiernu linku, spúšťali sa protipožiarne ostrekovače.

Keď Boh rozdeľoval ženám postavy, ona sa určite bila o prvé miesto v rade. Veľké... no, ako to povedať, prednosti, medzi ktoré by ste si najradšej ponorili hlavu, kontrastovali s neuveriteľne sexy osím pásom a pokračovali bujným vypracovaným zadkom, za ktorý by sa nemusela hanbiť ani Kim Kardashian.

A ja som mal nevýslovnú česť skoro každý deň pozorovať túto chodiacu dokonalosť na báze uhlíka, ktorá sa nejakou nepochopiteľnou zhodou okolností narodila v rovnakom storočí ako ja. Škoda len, že ledva vedela, ako sa volám.

Keďže nie som príliš pribojný typ, dvorenie som nechával na iných, väčšinou silnejších, krajších, no o to sprostších samcov. Kejdy ich ale mala úplne v paži, čo ma upokojovalo. Zatiaľ.

Každé ráno som sa budil s odhodlaním, že dnes jej už poviem, ako veľmi ju ľúbim, ale odhodlanie vyprchávalo tým viac, čím bližšie pri škole bol autobus.

Nevedel som, prečo zbožňujem dievča, ktoré sa so mnou v živote nebavilo, ale bola to láska. To sa proste nedá vysvetliť. Aj tak som bol len hlúpy pozorovateľ, ktorý žije v lúčoch Markéty Rovickej. A bojí sa jej dotknúť, aby sa náhodou nespálil.

Kto mal ale čakať, že sa ona, ten zdroj blahodarného svetla, dotkne mňa? Presne si spomínam na moment, keď sa to stalo. Bolo to v piatok 3. júna o 7.39, čiže tesne pred začiatkom prvej vyučovacej hodiny. Ladne sa vznášala po chodbe ako pozlátená labuť, keď sa mi zazdalo, že sa pozerá mojím smerom.

„To určite nie je pravda,“ hovorilo mi podvedomie, ktoré celú moju maličkosť bralo ako pokorného plebejca. Pre istotu som sa obzrel, či nehľadá na niekoho za mnou, ale bola tam len stará skrinka, ktorej dvierka sa tešili na moment, keď prehrdzavené pánty konečne povolia a nejaký šťastlivec si vybijie zuby.

Keď už bola skoro pri mne, pochopil som (alebo ešte stále nie?), že si konečne všimla známky života na mojej opustenej planéte. Odtiene, ktoré sa mi striedali na tvári, museli pripomínať dozrievanie jablka v zrýchlenom zábere a na rukách a čele mi vyrážali kvapky potu.

„No dofrasa,“ zašepkal som si len tak, pre seba, a snažil som sa vybaviť si nejaké dychové cvičenia z jogy. Ale na to už bolo zjavne neskoro.

„Ahoj. Voláš sa Miro, že?“ začala štebotavým, ale sebavedomým hlasom. Tú by nerozhodila ani spŕška granátov.

„Nie. Som Marek, ale pre teba môžem byť aj Miro, ak chceš,“ pokoril som sa viac, ako bolo nutné. Aj tak nebola schopná zapamätať si moje meno. Schopná? Počkať... nie, ona si ho nepotrebovala zapamätať. Bol som nikto. Nielen pre ňu, ale aj pre seba samého, a to bolo naozaj veľmi, veľmi smutné.

„Vieš,“ začala opatrne, „dnes večer oslavujem osemnástku.“ Moje zreničky sa začali pozvoľna rozširovať. No nie! Ona ma ide pozvať na oslavu!

„No a?“ snažil som sa tváriť, že ma takéto Markéty pozývajú na oslavy každý deň, ale nepodarilo sa, lebo

v polovici dvojslovnej vety mi preskočil hlas a ja som zapišťal ako zdochýnajúci osol. Kejdy sa snažila zakryť evidentné salvy smiechu. Najprv som si myslel, že sa jej to nepodarí, ale nakoniec to nejako predýchala. Je fakt dobrá.

„No a v mojom dome bude veľká párty, na ktorú príde skoro celá škola,“ pokračovala pomaly. „Všimla som si, že na takéto akcie príliš nechodíš, tak som sa ťa chcela spýtať...“ Neviem, čo sa stalo, ale odrazu nevedela dokončiť vetu.

„Ha! Mám ťa!“ kričalo si samo pre seba moje podvedomie. „Chceš ma! A už sa z toho nedostaneš!“ Povedať to nahlas by bol ale najväčší trapas v živote.

„Ou, nie! Prečo je mi tak trápne sa ťa na to opýtať?“ vyletelo z nej odrazu a ja som sa horko-ťažko snažil zakryť triumfálny úsmev.

„Čo také?“ zapriadol som ako nejaký Casanova a tváril som sa, že ma to vrcholne nezaujíma. To aby si slečinka nemyslela, že po nej bohvieako túžim. Opak bol pravdou, ale nech sa dievča snaží, no nie?

„Prepáč, takže, všimla som si, že na takéto akcie nechodíš, tak som sa ťa chcela spýtať...“

„Nooo?“ snažil som sa jej dopomôcť.

„Chcela som sa ťa spýtať, či by si bol taký dobrý... a postrážil mi škrečka.“

Moje už aj tak krívajúce sebavedomie v momente splaslo ako fitlopta pod zadkom tučného milovníka čokoládových šišíek.

„Č... č... čože? Škrečka?“ vykoktal som prekvapene.

„Áno, ja viem, je mi to strašne trápne, ale ja už na-
ozaj neviem, kam ho mám dať. Chalani ho zabijú, keď
sa im náhodou dostane pod ruky a oni budú mať vy-
pité. Veď to poznáš, bitka sem, bitka tam... Ja si oslavu
neužijem, kým nebude Prdík v bezpečí.“

„Kto kým nebude v bezpečí?“ opáčil som neveriacky.

„Prdík, môj škrečok,“ pozrela na mňa ako na idiota.

„Aha,“ zamračil som sa, „a odo mňa chceš, aby som
ho zobral k sebe domov. Chápem to správne?“ Za-
pichla do mňa svoj kajúcny pohľad.

„Keď budeš taký milý,“ zatiahla zvodne. „Poklad, si
moja posledná nádej.“ Podišla ku mne bližšie a rukou
mi pomaličky prešla po líci. Tá vie, ako na to. Okamži-
te som sa poddal.

Možno za to mohol ten uhrančivý pohľad. Dnes si
dala okolo očí linku, čo spôsobovalo, že bola vražedne
sexy. Môj poker fejs sa rýchlo zmenil na výraz mok-
rého šteňaťa, ktorému pred očami mávajú kúskom
čerstvého mäsa.

„Samozrejme,“ vypadlo zo mňa nakoniec, „toho
škrečka ti s radosťou postrážim.“ Príliš naradostene
som teda nevyzeral, ale Kejdine pery sa rozťahli do
vítazného úsmevu.

„Skvelé, môžeš sa poňho zastaviť dnes o druhej.
Vieš, kde bývam, nie?“ opýtala sa, no bolo to zbytoč-
né. Každý vie, komu patrí najväčšia vila v meste.

„Áno, viem, kde bývaš,“ odvetil som dôraznejšie, než
som plánoval, no Markéta sa naďalej spokojne usmie-
vala, akoby si to ani nevšimla. Pohodila svojou havra-

ňou hrivou a zanechávajúc za sebou oblak omračujúceho parfumu, vybrala sa kráľovskou chôdzou do triedy.

Chvíľu som stál ako omráčený. „Škrečok?“ kričalo moje podvedomie. Snažilo sa mi naznačiť, že ma Markéta zneužíva, ale darmo to vysvetľujte kôpke rozbúrených hormónov.

Počas vyučovania som sa vôbec nemohol sústrediť. Keď som sa dostal z prvotného šoku, zistil som, že sa na to popoludnie celkom teším. Markéta a ja, u nich doma... Dúfal som, že tam budeme sami. Možno práve to bol jej skutočný zámer. Začali ma prenasledovať rôzne predstavy. Od úplne nevinných, až po tie pikantnejšie.

Ani neviem ako, sedel som v lavici a vypleštene som zísal do neznáma.

„Sanický! Snažte sa tváriť aspoň trochu duchapřítomne!“ zakričal na mňa odrazu profesor ekonómie. Volal sa Emil Vrasenský, ale každý ho volal Vráskavec. Samozrejme, že nie do očí, ale bol dosť múdry na to, aby sa tváril, že o tom nevie.

„Na čo to tak čučíte?“ nenechal ma profesor na pokoji. „Alebo skôr na koho?“ usmial sa provokačne a pozeral pritom na Markétu.

Až teraz som si uvedomil, že som celý čas vyjavene cível na ňu. Ešteže mi netiekli sliny po brade.

„Radím vám, sústred'te sa na výklad,“ neprestal Vráskavec, „s Rovickou si to vybavte mimo vyučovania.“

Teraz sa pohľady celej triedy otočili na mňa, ako keď si niekto prdne počas ticha v kostole. Zaliala ma

horúčava. Vyzeral som ako zadok paviána. V tvári červený od hanby, ale zároveň som aj trochu modrel od nedostatku kyslíka, lebo moje plúca rezignovali.

„Marečku, podejte mi pero,“ snažil sa zavtipkovať Vráskavec. Jeho vtip očividne nikoho nepobavil, tak to preložil, mysliac si, že tomu nerozumieme.

„Postavte sa,“ nariadil mi. Už som išiel splniť jeho príkaz, keď som prišiel na to, že sa za žiadnych okolností postaviť nemôžem. Mne sa už totiž postavilo niečo iné. Zrejme som nemal toľko fantazírovať.

Tento pocit nikomu neprajem. Bol to moment, ktorý sa hlboko zapísal do mojej emocionálnej roviny. Balansoval som na pokraji najväčšieho poníženia v živote. Zatiaľ o tom nikto nevedel, takže som z toho ešte mohol nejako vyklúčkovať.

„Hovorím vám znova a naposledy, vstaňte,“ vyzval ma opäť Vráskavec.

„Nie,“ namietol som rozhodne a v triede to okamžite zašumelo.

„Sanický, toto nemyslíte vážne!“ našťval sa Vrasenský ako ešte nikdy.

„Myslím to smrteľne vážne, pán profesor,“ odpovedal som pokojne, prekvapený sám sebou, čo ho ešte viac vytočilo. „Mám problémy s nohou a dosť ma bolí, keď chcem vstať,“ dodal som dôležite.

„Ty parchant malý! A hlava ťa nebolí?“ zahnal sa na mňa profesor, keď sa vtom stal zázrak. To nám do triedy rovno mohol vojsť Hagrid a povedať, že som Harry Potter.

Markéta vstala a začala hovoriť na moju obranu: „Pán profesor, prosím, nechajte ho tak. Je to moja vina. Nabudúce sa ho pokúsím menej rozptyľovať.“

Vráskavec sa zarazil. Sám mal problém hľadiet' Kejd'y do očí. Ešte raz sa nahnevane zadíval mojí'm smerom a pokračoval vo výklade. Kejd'y na mňa nenápadne žmurkla a ostatní si ma až do konca vyučovania šokovane obzerali.

Až po poslednom zazvonení som zistil, že sa trasím ako pupok brušnej tanečnice.

Na upokojenie som si doma spravil čaj a tesne pred druhou som sa peši vybral k Markétinej vile.

Vážne som netušil, či budem schopný povedať aspoň pol slova.

Pred dverami som váhal, či sa nemám vrátiť domov a vyhovoriť sa, že ma zrazilo auto. To ale znamenalo, že by som sa pod nejaké musel hodiť... Čudné myšlienkové pochody už ale boli neopodstatnené, lebo som automaticky zazvonil.

Dvere sa otvorili a na prahu stála antická bohyňa Markéta v krátkej áčkovej sukni a priliehavom bielom tričku.

„Vitaj, Maťo,“ zaškerila sa, „pod' ďalej.“

„Som Marek, ale vďaka za privítanie,“ povedal som presvedčivo, no neefektívne, lebo Markéta už bola v polovici točitého schodiska, takže ma nepočula. Alebo len nechcela? Otvorené dvere zrejme znamenali, že mám ísť za ňou. Vošiel som dovnútra, vyšiel som hore schodmi a ocitol som sa na dlhej chodbe, kde

už na mňa čakala. Znamenalo to, že som tie otvorené dvere pochopil správne.

„Pohni si,“ zaštebotala a vošla do prvých dverí na pravo.

Šiel som za ňou. Izba bola jemnej zelenkavej farby so svetlým nábytkom a veľkým oknom so širokým parapetom, na ktorom by sa dalo pohodlne sedieť. Zrejme práve preto tam boli povykľadané vankúše. Okrem veľkej postele s kvietkovanými perinami sa tam nachádzal aj rohový gauč so skleneným stolíkom.

Na stenách boli akési mal'by, dosť detinské a smiešne. Inak som si tam všimol kompletne stereo, domáce kino, notebook, dva tablety a v rohu bol dokonca zaparkovaný segway.

„Ako sa ti páči moja izba?“ opýtala sa okato, čakajúc pochvalu.

„Normálka, čo ti poviem,“ zahlásil som frajersky a snažil som sa skrývať ohromený výraz. O takejto izbe som mohol len snívať. Moja bola veľká asi ako polovica jej postele.

„Steny si nevšímaj, keď sa nudím, maľujem si na ne, čo mi napadne,“ vysvetľovala. No toto! Keby som ja doma zmaľoval stenu, otec by v momente zmaľoval mňa.

„Posaď sa,“ skôr mi to prikázala, ako ponúkla, a ukazovala pritom na rohový gauč. Vedel som, že nemám príliš na výber, tak som si sadol.

„A teraz zavri oči,“ prišiel ďalší príkaz. Počul som, že kamsi odbehla, ale len v rámci izby, lebo kroky sa prí-

liš nevzdalovali. „Nedívaj sa!“ upozornila ma, keď si všimla, že sa jedno z mojich zvedavých viečok dvíha.

Privrel som oči najtesnejšie, ako som vedel. Hlavne nech je spokojná. Kroky sa vracali späť, až kým nezasatili tesne pri mne.

„Teraz vstaň a vystri ruku,“ dávala mi inštrukcie, akoby som bol malé decko, ktoré nevie poskladať lego. Aj tak som bez slova poslúchol a čakal, čo sa bude diať.

Do ruky mi odrazu vložila niečo teplé a mäkké. Mal som chuť sa s tým naveky maznať. „Ale, čo to môže byť? Žeby? Ale nie...“ hralo sa so mnou moje podvedomie.

„Otvor oči!“ zapíšťala nadšene. Keď som to spravil, obľial ma studený pot. V ruke som mal tučného bieleho škrečka. Akosi som jej zabudol povedať, že neznášam akékoľvek hlodavce a im príbuzné cicavce od myší až po králiky, bobry, morčatá a kapybary. Myslel som si, že mi odovzdá klietku, nasypem mu žrádlo a tým to skončí.

„Je zlatý, že?“ rozplývala sa Markéta nad škrečkom, zatiaľ čo ja som mal nutkanie vyhodiť ho von oknom.

„Neskutočne,“ utrúsil som ironicky, zatiaľ čo môj mozog hľadal prijateľné východisko z tejto situácie. „Nemôžeš jej povedať, že sa ho bojíš! Vyzeral by si ako bábovka!“ panicky vo mne čosi kričalo.

„A prečo ho mám v rukách?“ opýtal som sa nakoniec.

„A ty si čo myslíš? Že bude celý čas v klietke? To ani náhodou! Musíš sa s ním hrať!“ rozhorčene vykladala Kejdy.

„Bože drahý,“ rezignovalo moje podvedomie, „to si robíš srandu?“

„Prdík najviac zo všetkého miluje lezenie po rukách,“ usmiala sa Markéta, ignorujúc môj znechutený výraz.

Okej, neberiem mu to, len ma naplo z predstavy, že tie ruky majú byť moje. Bol som si istý, že nimi do konca života nebudem jesť.

„Vyskúšaj si to,“ nabádala ma. „Pozri, takto. Dáš jednu dlaň nad druhú a on vylezie hore. Sranda, nie?“ ukazovala mi, zatiaľ čo škrečok presúval svoje chlpaté tuky po mojich dlaniach.

„Hej, úžasné,“ snažil som sa zniet' vyrovnané, ale hlas som mal ako klaustrofobik v kanáli.

„Ou, ja som ale hlúpa! Prepáč! Zabudla som sa ťa opýtať, čo si dáš! Vodu? Kofolu? Kávu? Karamelové latté?“ potom začala vymenúvať všetky produkty kávovaru Tassimo.

„Ďakujem, voda postačí,“ prerušil som ju.

Keď vyšla z izby, pochopil som, že nebol dobrý nápad ostávať tu sám so škrečkom. Opäť sa ma zmocnila panika. „Čo teraz?“ spýtal som sa niečoho neviditeľného, no odpoveď neprišla.

Zahľadel som sa na škrečka. Po chvíli som si všimol, že má celkom pekné oči. Takto by to mohlo fungovať. Zahľadím sa mu do očí a možno ma prejde nutkanie ho zašliapnúť.

„Tak čo, chl páč?“ prihovoril som sa tej smradľavej guli, „budeme kamará... Au!“ vykrikol som. Ten